

Kapitola 8 Do zbraně!

Nad Bondingorem se začínalo pomalu rozednívat a Sando s Tomrinem přicházeli k domu v Dračí ulici č. 13.

V noci dlouhé hodiny pršelo. Ve městě se ochladilo. Nad domky, z jejichž střech ještě stékaly kapky vody na chodník, se objevily červánky. Všude panovalo ticho, jen občas se ozvalo ptačí zacvrlikání nebo klapot podkov z některé z vedlejších ulic. Obyvatelé Dračí ulice spokojeně pochru-
povali ve svých postelích, zatímco v sousední Řemeslnické čtvrti se už pustili do práce pekaři a řezníci.

Sando s Tomrinem toho moc nenaspali. Oba dva měli o ztraceného Borthu velkou starost. Celé hodiny se převalovali v postelích, ale spánek nepřicházel. Když se Sando s Tomrinem a Pip blížili k jejich tajnému úkrytu, měl Sando

mizernou náladu. Přesto ocenil meč, který měl Tomrin připevněný na koženém řemeni šikmo přes záda.

„To vůbec není špatný kousek,“ pochválil mu zbraň, když si ji důkladně prohlédl. Neviděl meč poprvé, ale nepřestával na něj dělat dojem.

„To máš pravdu,“ souhlasil Tomrin. „Otec mi nemohl dát k dvanáctým narozeninám lepší dárek.“ Říkal to stále se stejnou pýchou jako první den.

Sando si s trochou závisti povzdychl. „Ty se máš. Já jsem od strýčka Gumpa dostal nanejvýš loď v láhvi nebo fajfku z mořské pěny.“

Tomrin se zatvářil překvapeně. „Fajfku? Vážně? Vždyť ty přece nekouříš.“

„Jasně že ne!“ Sando se znechuceně ušklíbl. „Ale pro mého strýčka je fajfka prostě důležitá. Každý trpaslík, který o sebe dbá, vlastní aspoň jednu – a stejně tak i každý námořník. Tedy, podle Gumpa. On mi tu fajfku nedal proto, abych kouřil, ale abych ji *měl*.“

Tomrin se zakřenil. „S tvým strýčkem je vážně legrace.“

„Je to zkrátka trpaslík-námořník tělem i duší,“ usmál se Sando. Pak ukázal na meč. „Máš jich víc?“

On sám u sebe obvykle míval tenkou dýku. Sice nemá rád násilí, ale už žije v temných uličkách Bondingoru dost dlouho na to, aby věděl, že někdy to zkrátka jinak nejde.